

Az ukrán és a grúz NATO-tagság kérdése és a magyar érdekek

A NATO 2008. december 2-i külügyminiszteri értekezletén sem hívta meg Ukrainát és Grúziát a teljes jogú tagság előszobájának tekintett Tagsági Akciótervbe (MAP). A két volt szovjet tagköztársaság csatlakozásával kapcsolatban igen megosztott a szövetség. Eltérőek a tagállamok stratégiai szempontjai, viták folynak a 2008. augusztusi grúz–orosz háború értelmezéséről, az Oroszországhoz fűződő viszonyról és a két ország felkészültségéről is. A követendő magyar külpolitika meghatározása ebben a stratégiai jelentőségű kérdésben rendkívül nagy körültekintést igényel. Az alábbi írás az ukrán és a grúz NATO-csatlakozással kapcsolatos problémákat magyar szemszögből is elemzi.

Ukrajna és a NATO-tagság

Méretei és stratégiai fekvése a közép-kelet-európai, sőt az egész euroatlanti biztonsági térség meghatározó tényezőjévé teszi Ukrainát. Különösen a vele határos közép-európai országok biztonságpolitikai kilátásai szempontjából nem mindegy, hogy Ukrajna kül- és biztonságpolitikai téren milyen orientációt választ: a teljes euroatlanti integrációt célozza-e meg, esetleg az európai integrációra (az EU-tagságra) igent, az atlantira (a NATO-tagságra) pedig nemet mond, vagy mindkettőt elvetve Oroszország felé orientálódik. Természetesen meghatározó jelentőségű Ukrajna jövője és választása szempontjából a fenti szervezetek politikája is.

Ukrajna 1990-es függetlenné válásától 2004-ig meglehetősen változékony külpolitikai irányvonalat követett, melyben hol a nyugathoz való integráció szándéka, hol az Oroszország felé való orientálódás tűnt inkább meghatározónak. Bár a 2004. november-decemberi narancsos forradalom vezető politikai erői az euroatlanti integráció mellett törtek lándzsát, az azóta eltelt időszakban bebizonyosodott, hogy ez előtt számos stratégiai, politikai és társadalmi akadály tornyosul. Stratégiai szempontból világosan kell látnunk, hogy Ukrajna elsődleges fontosságú terepe a kelet-európai térség feletti befolyásért zajló orosz–amerikai, kisebb mértékben az orosz–nyugat-európai vetélkedésnek. Az ország NATO-tagsága egyértelműsítene Ukrajna geostratégiai pozícióját, hosszú távon pedig belső politikai, gazdasági és társadalmi feltételrendszerét is alapvetően befolyásolná.

Noha Ukrajna társadalmi képére alapvetően a kelet–nyugati megosztottság nyomja rá bélyegét, a belső törésvonalak korántsem mindig a kelet-nyugati megosztottság logikáját követik. Bár az ország 46 milliós lakosságának csupán 18 százaléka vallja magát orosz nemzetiségűnek, az orosz nyelv és kultúra különösen az ország keleti felében ennél az aránynál jóval nagyobb szerepet játszik. Az ukrán gazdaság – különösen a keleti nehézipari övezetek miatt – rendkívül szorosan kapcsolódik az orosz iparhoz, az energiaellátás terén pedig nagymértékben az orosz importtól függ.¹ Igaz, ez a függőség bizonyos mértékig kölcsönös, de Moszkva sokkal inkább előbbre jár abban, hogy ezt egyoldalú függőséggé alakítsa. (Mint ismeretes, Oroszország a Fehéroroszországon áthaladó Jamal, a Balti-tenger alatt tervezett Északi Áramlat, valamint a Fekete-tenger alatt tervezett Déli Áramlat gázvezetékek révén igyekszik Ukrajna tranzitszerepét csökkenteni.) Ezek a társadalmi és gazdasági realitások az ukrán politikai erők külpolitikai orientációját is meghatározzák. A helyzetet tovább bonyolítják

¹ 2007-ben az orosz–ukrán kétoldalú kereskedelem 30 milliárd dollár (23 milliárd euró), az EU 27-ek kereskedelmi volumene pedig 34,7 milliárd euró volt. Eurostat – Newsrelease, 125/2008. 2008. szeptember 8. EU–Ukraine Summit. http://www.eds-destatis.de/en/press/download/08_09/125-2008-09-05.pdf. Ukrajna 58 milliárd köbméter gázt importált Oroszországból kb. 10 milliárd dollár értékben 2007-ben, ez a belső fogyasztás megközelítőleg 75 százaléka. Nem számítjuk ide a nyugati országoknak szánt, Ukrainán áthaladó orosz gázmennyiséget, ami a kb. 120 milliárd köbméter, és az EU-ba irányuló orosz gázexport 80 százaléka. Edward Chow – Jonathan Elkind: Where East Meets West: European Gas and Ukrainian Reality. *The Washington Quarterly*, 2009. január 77–92. o.

az ukrán belpolitikába folyamatosan beavatkozó külső hatalmi tényezők: Oroszország mellett a narancsos forradalom időszakában a nyugati hatalmakat is hasonló vádak érték.

Ukrajna nyugati integrációját illetően lényeges különbség mutatkozik az EU- és a NATO-tagság belső megítélésében. Az ország uniós tagságát a lakosság támogatja, sőt még az oroszbarátnak elkönyvelt politikai erők is hosszú távú célként határozzák meg. Az Európai Unió és Ukrajna kapcsolatai a 2007-ben a társulásról megkezdett tárgyalások sikere esetén várhatóan tovább mélyülnek.

Az ukránok döntő többsége ezzel szemben ellenzi a NATO-tagságot (a csatlakozást támogatók aránya 2007-ben 15% volt, de a grúz–orosz háború után is alig érte el a 30%-ot), a politikai eliten belül pedig egyedül Viktor Juscsenko elnök tűnik következetes támogatójának.² A Viktor Janukovics vezette orosz orientációjú erők egyértelműen ellenzik, de még a sokak által szintén nyugati orientációjúnak kikiáltott, pragmatikus jelenlegi miniszterelnök, Julija Timosenko sem áll ki egyértelműen a tagság mellett. Ráadásul a 2004 óta szinte állandósult belpolitikai válság, a belpolitikai erők szakadatlan hatalmi küzdelme nemcsak a politikai rendszert destabilizálja, és teszi lehetetlenné koherens külpolitikai irányvonal megfogalmazását és végrehajtását, hanem maguk a külpolitikai kérdések is folyamatosan belpolitikai játszmák eszközévé válnak. A jogállamiság, a demokratikus intézmények működése terén még komoly erőfeszítéseket kell tennie Ukrajnának ahhoz, hogy a nyugati integrációs szervezetek által megfogalmazott tagsági követelményeknek megfeleljen. Mivel egy katonai szövetséghez való csatlakozásról van szó, nem szabad figyelmen kívül hagyni azt sem, hogy ez a stratégiai–politikai orientációs bizonytalanság – a katonai kultúrától kezdve a napi titkoszolgálati működésig bezárólag – az ukrán fegyveres erők hétköznapijait és gondolkodását is áthatja. A rövid időn belüli NATO-csatlakozás több komoly kérdést vetne fel a szövetségen belül. Hogyan válaszol Ukrajna a feltételezhető orosz válaszlépésekre? Hogyan fogja kezelni a speciális ukrán–oros viszonyt? Mi történik, ha Ukrajnában egyértelműen oroszbarát vezetés kerül hatalomra?

Grúzia és a NATO-tagság

Grúzia geopolitikai jelentősége felértékelődött az elmúlt években. A nemzetközi kapcsolatokban az ezredforduló óta bekövetkezett változások nyomán a Kelet-Európa, a Közel-Kelet és Közép-Ázsia metszéspontján elterülő észak-kaukázusi ország a nagyhatalmi érdeklődés középpontjába került. Az Egyesült Államok figyelme különösen 2001. szeptember 11-e után, a terrorizmus elleni harc keretében fordult Grúziára, mint fontos katonai és utánpótlási bázisra. Grúzia és a grúziai amerikai jelenlét és befolyás hamarosan egyre inkább az Oroszországgal szembeni új feltartóztatási politika egyik fő eleme lett, amelynek belpolitikai feltételeit a 2003-as tulipános forradalom teremtette meg. Az energiaforrások és tranzitútvonalak ellenőrzéséért folyó hatalmi versengésben Grúzia szintén fontos terület: az Oroszországtól való energiafüggetlenségének lehetőségét jelenti, és az ország az Európai Unió, különösen pedig annak kelet-közép-európai tagjai számára elsősorban ebben a vonatkozásban értékelődött fel.

Grúzia atlanti biztonságpolitikai integrációjának útjában a közvetlen akadályt elsősorban területi instabilitása és Oroszországgal való konfliktusa jelenti. Dél-Oszétia és Abházia kérdése a NATO-tagok számára főképp geopolitikai probléma, de nem szabad szem elől téveszteni a konfliktus etnikai, kisebbségi vonatkozásait sem. Az ország NATO-tagságát – Ukrajnával ellentétben – a lakosság és a politikai erők döntő többsége támogatja.³ A NATO által megfogalmazott tagsági követelmények tekintetében belpolitikai szempontból Grúzia különösen a demokratikus intézmények erősítése, a pluralizmus, az áttekinthetőség, az elszámoltathatóság terén maradt le,⁴ és ezekkel összefüggésben a fegyveres erők hiányossá-

² U.S. urges Ukraine NATO membership, action unlikely. *Reuters News Agency*, 2008. november 11.

³ A grúz közvélemény több mint 70 százaléka támogatja a csatlakozást. U.S., New Members Backing Nato Membership Action Plans For Georgia And Ukraine. *The Jamestown Foundation Eurasia Daily Monitor*, 2008. március 11. <http://www.jamestown.org/>

⁴ A Freedom House nemzetközi emberi jogi szervezet a politikai szabadságjogok érvényesülése szempontjából csak „részben szabad” értékelést adott Grúziáról a 2008-as évre vonatkozólag, míg Ukrajnát „szabadnak” minősí-

gai (demokratikus ellenőrzés, transzparencia) és képességbeli felkészültsége is gondot okoz. Dél-Oszétia és Abházia nyár végi egyoldalú – fegyveres – kiválása, illetve az Oroszországgal való konfliktus a NATO igen lényeges ötödik cikkelyével kapcsolatban vet fel komoly kérdéseket. Hogyan értelmezné Grúzia az ötödik cikkelyt Abházia és Dél-Oszétia, illetve az orosz katonai jelenlét vonatkozásában? Hogyan értelmezné az Egyesült Államok, és hogyan az európai szövetségesek? Hogyan Oroszország? Milyen eszközöket alkalmaznának az értelmezésüknek megfelelő válasz kivitelezéséhez, és meddig volnának hajlandók elmenni? Általános kontextusban mindez milyen hatással lenne a NATO ötödik cikkelyére és kohéziójára?

Oroszország percepciója Ukrajna és Grúzia biztonságpolitikai helyzetéről

Oroszországnak a térségről alkotott biztonságpolitikai percepcióját elengedhetetlen röviden áttekintenünk ahhoz, hogy átfogó képet kapjunk Ukrajna és Grúzia geopolitikai helyzetéről. Az orosz stratégiai gondolkodásban 2003-tól kezdve kristályosodik ki az önmagát „szuverén demokráciaként” és regionális nagyhatalomként meghatározó koncepció. A 2003-as orosz katonai stratégia a nemzetbiztonsága szempontjából természetes érdekeihez tartozónak tekintti Európát, a Közel- és a Közép-Keletet, Közép-Ázsiát és a csendes-óceániai térséget. A volt szovjet utódállamok alkotta ún. közel-külföld pedig elsődleges fontosságú térség a számára, amelyhez különleges érdekei fűződnek. A térségben a 2000-es évek elejétől tapasztalható növekvő amerikai befolyást ezért egyre inkább ellenségesen szemlélte, mivel annak célja az orosz stratégiák szerint Oroszország bekerítése.

A putyini külpolitikai stratégia két meghatározó eleme Oroszország energia-nagyhatalomként való elismertetése és a katonai erő szerepének növekedése. Ukrajna és Grúzia az energiaszállítási útvonalak, ezen belül elsősorban a földgázvezetékek ellenőrzése szempontjából döntő fontosságú, hiszen a források és a tranzitútvonalak kontrollja az orosz külpolitika számára a közel-külföld térségén túl az európai államokat is hatékonyan befolyásoló eszköz. A katonai erő szerepének felértékelődését pedig leginkább a 2008. augusztusi grúz–orosz konfliktus szemléltette. Oroszország célja tehát az, hogy megőrizze, illetve visszaszerezze befolyását Ukrajnában és Grúziában, és a két ország euroatlanti integrációját, elsősorban pedig NATO-csatlakozását megakadályozza.

Ukrajna és Grúzia NATO-tagsága mellett: az atlantista tagországok érdekei

A Bush-adminisztráció az „egységes és szabad Európa” koncepciójában foglalta össze Kelet-Európa-politikáját, amelynek értelmében a térség országait az euroatlanti közösségbe kell integrálni. Ennek megfelelően a NATO 2004-ben, majd 2008-ban összesen kilenc kelet-európai taggal bővült, többek között az Oroszországgal határos három balti állammal. Az Egyesült Államok számára a bővítés több stratégiai célt szolgált: a csatlakozó országok és a térség politikai stabilitásának, demokratikus fejlődésének, nyugati orientációjának elősegítését, a terrorizmusellenes háború szempontjából fontos közel-keleti és közép-ázsiai térséghez közeli támaszpontok biztosítását, az említett térségek energiaforrásaihoz és tranzitútvonalaihoz való könnyebb hozzáférést, valamint Oroszország befolyásának korlátozását. A fentiekben túl Ukrajna és Grúzia más okokból is fontos az amerikai stratégia szempontjából.

Ukrajna orientációja döntő a tekintetben, hogy Oroszország meghatározó jelentőségű európai (ezen belül elsősorban közép-kelet-európai) nagyhatalomként, vagy csupán periférikus hatalomként jelenik meg. Grúzia stratégiai fekvése nemcsak Oroszország és a Kaszpi-tenger térségét illetően fontos az Egyesült Államok számára, hanem Irán vonatkozásában is, amelyet Irakkal, Afganisztánnal és Grúziával így szinte teljesen körbe kerít. Az USA számára Oroszország elsődleges fontosságú regionális kihívás, amellyel ugyanakkor egy sor globális kérdésben (fegyverzetkorlátozás, nonprolifерáció, a terrorizmus elleni harc, klímaváltozás

stb.) célszerű együttműködni. Az amerikai–orosz gazdasági kapcsolatok volumene emellett nem olyan mértékű, hogy bármelyikük nemzetgazdasága számára létfontosságú lenne.

Az Egyesült Államok által szorgalmazott NATO-bővítést a hagyományosan atlantista Nagy-Britannia mellett a kelet-közép európai országok közül Lengyelország, Csehország és a három balti állam támogatja erőteljesen. Ezen országok kormányai az orosz befolyás fel-tartóztatását és nagyobb részben Ukrajna, kisebb részben Grúzia nyugati orientációjának biztosítékát látják benne. Az elmúlt néhány évben volt már negatív tapasztalatuk az egyre határozottabb orosz külpolitikai érdekérvényesítéssel kapcsolatban.⁵ Csehország kivételével Oroszországot e közép-kelet-európai NATO-tagok biztonságpolitikai orientációja érzéke-nyebben érinti, mint a NATO déli szárnyához tartozó Magyarországot és a balkáni tagokét: a balti országok esetében a közös földrajzi határ, Lengyelország esetében pedig méretei és központi fekvése miatt. A Lengyelországba és Csehországba telepíteni tervezett amerikai ra-kétavédelmi rendszer további feszültségforrást jelent.

A bővítést ellenző NATO-tagok

A két volt szovjet utódállam gyors NATO-tagságát ellenzők élén Németország áll, amiben a nagyok közül Franciaország és Olaszország, valamint Belgium, Hollandia, Luxemburg és kö-zép-európai csendestársként Magyarország támogatja. Ezek az országok az Oroszország-hoz fűződő kapcsolataikat féltik elsősorban. Németország⁶ és Olaszország⁷ számára megha-tározó energetikai kereskedelmi partner Oroszország, és nemcsak a gázimport, hanem az oroszországi befektetési lehetőségek miatt is. Ráadásul Németország és Olaszország elég erős, és elég távol van Oroszországtól ahhoz, hogy ezt kétoldalú egymásrautaltságot ne stratégiai fenyegetésként percipiálja. Franciaország a két posztszovjet állam felvétele esetén az orosz–európai kapcsolatok minőségének romlása mellett az amerikai befolyás további növekedésétől tart. A szkeptikus álláspontok kommunikációjában azonban inkább Ukrajna és Grúzia belső felkészületlensége, politikai instabilitása, nyugati orientációjának bizonytalan-sága és rendezetlen kül- és biztonságpolitikai konfliktusai a hangsúlyos elemek.

Ukrajna és a magyar érdekek

Magyarország számára a NATO ötödik cikkelye által nyújtott kollektív védelmi garancia jelen-ti a tagság legfontosabb és elsődleges értelmét. Ez elsősorban Magyarország geopolitikai fekvéséből adódik, hiszen a régió történetileg szinte megszakítás nélkül nagyhatalmak, civili-zációk érdekszféráinak ütközőzónájában, vagy instabil versengő államok szomszédságában helyezkedett el. Ebben az összefüggésben Oroszországgal, mint 21. század eleji katonai és energetikai nagyhatalommal továbbra is számolnia kell a magyar biztonságpolitikának. Azt is tudnunk kell azonban, hogy erőforrásai, érdekérvényesítő képessége szempontjából közel sem szuperhatalom Oroszország, gazdasági potenciálját tekintve pedig európai középhata-lomnak felel meg.⁸

Magyarországnak, mint közép-európai országnak körültekintően kell meghatároznia nemzeti érdekeit, az őket artikuláló hosszú távú stratégiai céljait, és az elérésüket elősegítő gyakorlati külpolitikát, hiszen közvetlenül érintett a kelet-európai régió folyamataiban, más-

⁵ Néhány példa: 2005 és 2007 között húsimport-tilalom a lengyel termékekre vonatkozóan, 2007 áprilisában in-formatikai „háború” Észtország ellen egy szovjet emlékmű eltávolítása kapcsán, 2008 nyarán a csehországi orosz olajimport „akadozása” az amerikai–cseh rakétavédelmi szerződés aláírása után néhány nappal.

⁶ 2007-ben a két ország kereskedelmi volumene 52,8 milliárd dollár, a német gázimport 46 százaléka származik Oroszországból, ami a teljes fogyasztás 35 százalékát teszi ki. Energy Information Administration - Germany. <http://www.eia.doe.gov/emeu/cabs/Germany/NaturalGas.html>

⁷ Gázimportjának 32 százaléka származik Oroszországból, ami a belső fogyasztás 40 százaléka. Energy Informa-tion Administration – Italy. <http://www.eia.doe.gov/emeu/cabs/Italy/NaturalGas.html> 2008 dec. 9.

⁸ Oroszország 2008-as éves nemzeti összterméke (GDP) 1290 milliárd dollár. World Bank Country Brief – Russian Federation. <http://web.worldbank.org>

részt Oroszországhoz jelenleg kiválthatatlan stratégiai jelentőségű gazdasági kapcsolatok fűzik az energiaiimport vonatkozásában.⁹

Ukrajna vonatkozásában az ország politikai–társadalmi stabilitása, demokratikus fejlődése, belső és regionális gazdasági szerepének zavartalan fejlődése, a kisebbségi jogok kérdéskörével elválaszthatatlanul összefonódó jószomszédi kapcsolatok biztosítása a magyar érdek. Ezeket hosszú távon Ukrajna euroatlanti integrációja tudja biztosítani, mivel a reális alternatívaként felmerülő orosz orientáció, figyelembe véve az oroszországi bel- és külpolitikai trendeket, vélhetően nem ebbe az irányba mozdítaná el Ukrajnát, amelynek NATO- és EU-tagsága tehát távlati magyar stratégiai cél.

Számolnunk kell azonban a stratégiai és politikai realitásokkal. Sem az ukrán politikai elit jelentős része, sem a társadalom többsége nem támogatja jelenleg az ország NATO-tagságát, és ezt a tényt Magyarországnak – mint ahogy a többi NATO-tagnak is – figyelembe kell vennie, ha megbízható, stabil demokratikus politikai rendszerű, egyértelműen nyugati orientációjú szövetségeseket szeretne látni a szövetség tagjai között. Magyarország szempontjából természetesen az orosz reláció figyelembevétele is elengedhetetlenül fontos, de ezt csak az Észak-atlanti Szerződés Szervezete és az Európai Unió – mint elsődleges igazodási pontok – tagjaként célszerű értékelnie. A fentiek alapján Ukrajna gyors NATO-tagsága kockázatokat rejt magában az ukrán belpolitikai stabilitás, a NATO belső kohéziójának fenntartása és a NATO–orosz, EU–orosz kapcsolatok vonatkozásában egyaránt. Mérlegre téve a lehetséges hasznokat (a NATO intézményi kultúrájának pozitív hozadéka, a nyugati befolyás erősödése az oroszszal szemben az ukrán kül- és védelmi politikában, stratégiai–geopolitikai előnyök) és kockázatokat, az előbbiek rövid- és középtávú realizálása ma igen kétesnek tűnik, mivel bizonytalan, hogy Ukrajna valóban egyetért-e a NATO stratégiai céljaival, mi több, elő fogja-e segíteni a megvalósulásukat.

Magyarországnak tehát – hosszú távú stratégiai célként természetesen megőrizve – aligha célszerű a gyors ukrán NATO-tagságot erőltetnie, de amint világosabb támogatottsága látszik a nyugati szövetségi rendszerhez való csatlakozásnak az ukrán politikai elit és az ukrán társadalom részéről, egyértelműen érdekünk a csatlakozás elősegítése. Ukrajna nyugati orientációjának elősegítése érdekében viszont Magyarországnak erőteljesen támogatnia kell az Európai Unió további nyitását Ukrajna felé, hosszú – 20–25 éves – távra szóló világos tagsági perspektívát felmutatva.

Grúzia és a magyar érdekek

Grúzia esetleges NATO-tagságát Magyarországnak elsődlegesen, de nem kizárólag az ötödik cikkely vonatkozásában célszerű értékelnie. Magyarországtól és valamennyi NATO-hoz csatlakozó közép-európai országtól – teljesen ésszerűen – megkövetelte a szövetség, hogy biztonságpolitikai kihatású belső és külső vitás politikai kérdéseit rendezze. Grúzia NATO-tagsága – Dél-Oszétia, Abházia és az ottani orosz szerepvállalás vonatkozásában bármilyen *modus vivendi* körvonalazódása nélkül – kockázatokat rejt magában, mégpedig éppen a Magyarország szempontjából is kulcsfontosságú ötödik cikkely értelmezése és hitelessége szempontjából. A 2008. augusztusi dél-oszétiai háború megmutatta, hogy a kaukázusi erőviszonyok realitásaiból kell kiindulnunk. Egységes nyugati támogatás hiányában Grúzia egyedül és egyoldalúan nem lenne képes Dél-Oszétia és Abházia helyzetének rendezésére – ha csak a Nyugat nem vállalná fel a roppant kockázatos közvetlen katonai konfrontációt. És ezen a ponton ismét hangsúlyoznunk kell a konfliktusok etnikai-kisebbségi vonatkozásait. Különösen Magyarország nem mehet el azon tény mellett, hogy a déloszét és abház önállóságnak etnikai, kisebbségi alapjai vannak, ezért jogosan merül fel az önrendelkezési jog kérdése. Ez természetesen nem jelenti azt, hogy a déloszét és abház fegyveres elszakadást nemzetközi jogilag biztos lábakon álló precedensként értelmeznénk, sokkal inkább az előrelátó kisebbségpolitikának, a kisebbségi jogok érvényesülésének szükségességére, egyes autonómiatörekvések jogosságára, illetve hiányuk kockázataira kívánjuk felhívni a figyelmet. Ha a tagállamok a tagsággal járó valamennyi kötelezettséget komolyan kívánják venni, a de-

⁹ Gázimportunk 80 százalékát tették ki a teljes egészében Ukrajnán keresztül érkezett orosz szállítások.

mokratikus intézmények, a polgári és politikai jogok érvényesülése, a hatalmi intézmények transzparens működése terén is szigorú figyelemmel kell kísérniük Grúzia fejlődését.

Mindemellett Magyarországnak figyelembe kell vennie az észak-atlanti szerződés 10. cikkelyét is, miszerint *„a Felek egyhangú megegyezéssel a Szerződéshez való csatlakozásra hívhatnak meg minden más európai államot, amely képes arra, hogy elősegítse a Szerződés elveinek továbbfejlesztését és hozzájáruljon az észak-atlanti térség biztonságához.”* Amennyiben Grúzia a demokratikus reformok terén előrelép, esetleges NATO-tagságát pedig nem arra kívánja felhasználni, hogy foglyul ejtse a szövetség egészét egy számára nagyrészt elvesztett kaukázusi konfliktusban, Grúzia tagsága – akár már rövid távon is – megfelel a magyar érdekeknek. Elsősorban azért, mert Magyarország nem tagadhatja meg azon elveket, amelyek alapján maga is a nyugati szövetségi rendszer tagja lehet – bármennyire is esetlegesen érvényesülnek ezek a gyakorlatban a kisebb államok vonatkozásában. Ezen elvek pedig a szuverenitás teljessége és a külpolitikai orientáció szabad meghatározása annak függvényében, hogy a politikai elit milyen demokratikus, legitim felhatalmazást kap az adott ország polgáraitól. Grúzia tagságának támogatása nemcsak az amerikai–magyar és az orosz–magyar relációban hordozna magában egyértelmű üzenetet, hanem a bilaterális orosz kapcsolatokat szorgalmazó nyugat-európai hatalmak (Németország, Franciaország, valamint Olaszország) és a regionális összefogást kereső közép-kelet-európai országok (visegrádi országok, balti államok, balkáni országok) számára is. Magyarország elsődleges érdeke a regionális együttműködés és közös fellépés támogatása és ösztönzése a közép-kelet-európai geopolitikai versenyben, valamint az, hogy a NATO jövőjét alapvetően ne külső hatalmak, hanem a szövetség tagjai határozzák meg.